

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาทุกระดับมีจุดมุ่งหมายและบทบาทในการพัฒนาคนทั้งทางด้านคุณสมบัติและการเข้าสู่อาชีพที่แตกต่างกันออกไป เช่น ระดับประถมศึกษา เป็นการเตรียมคนให้เป็นพลเมืองดี โดยการให้การศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อให้ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ รวมทั้งมีพื้นฐานอาชีพพอสมควรเหมาะแก่วัย พอถึงระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาระดับกลางก็เริ่มมีการให้ความรู้และฝึกทักษะความสามารถเฉพาะอาชีพตามความถนัด และความสนใจเพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติและประกอบอาชีพได้จริง หรือเป็นพื้นฐานสำหรับศึกษาต่อ ส่วนในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาระดับสูง กล่าวได้ว่าเป็นการศึกษาเพื่ออาชีพที่มุ่งเตรียมคนเข้าสู่อาชีพต่างๆ ตามความต้องการและจำเป็นของสังคมนั้นๆ (วิจิตร ศรีสอาน 2530:4)

ในสภาพสังคมปัจจุบัน ภาวะทางเศรษฐกิจที่รัดตัวมีผลทำให้บุคคลต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในลักษณะต่างๆ ความจำเป็นที่จะต้องทำงาน หรือการได้งานทำ จึงแทบจะเรียกได้ว่าเป็นปัจจัยที่ 5 ของการดำรงชีวิต ประกอบกับความไม่สมดุลของตลาดแรงงานที่มีผู้ที่ต้องการทำงานมากกว่าอัตราการว่าจ้าง และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของตลาดแรงงานในแต่ละสาขาอาชีพ รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยีที่ได้มีการนำเอาเครื่องจักรกลและคอมพิวเตอร์มาใช้ จึงทำให้เกิดอาชีพและความรู้ใหม่ๆ ขึ้นมาก ดังนั้น เมื่อบุคคลก้าวเข้าสู่การศึกษาในระดับอุดมศึกษาแล้ว สิ่งที่ควรตระหนักเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาระดับนี้ก็คือ การเรียนในสาขาที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน หรือเรียนเพื่อให้สามารถหางานทำได้ ภายหลังจากสำเร็จการศึกษา

ด้วยเหตุนี้ บุคคลจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการวางแผนเป้าหมายอาชีพ และมีการวางแผนเข้าสู่อาชีพไว้ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ภายในมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสในการที่จะสามารถหางานทำ และทำให้สามารถเตรียมตัวได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นในด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการและทางปฏิบัติการ ตลอดจนความรู้ความสามารถ หรือทักษะพิเศษอื่นๆ ที่เป็นคุณสมบัติที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนในระดับนี้ เปิดโอกาสให้ผู้เข้าเรียนสามารถวางแผนการเรียนเพื่อตัดทวง ความรู้ ความชำนาญ ตลอดจนมีวิชาความรู้ใหม่ๆ ให้เลือกเรียน เพื่อเป็นองค์ประกอบของอาชีพได้อย่างกว้างขวาง ไม่จำเพาะเจาะจงแต่วิชาในคณะที่ตนเรียนอยู่เท่านั้น

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา พบว่า ผู้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาประสบกับปัญหาการหางานทำ ปัญหาการว่างงาน ตลอดจนปัญหาการทำงานต่ำกว่าระดับมากขึ้น และได้กลายเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ทวีความรุนแรง เพิ่มขึ้นทุกปี ซึ่งปัญหาดังกล่าว นอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาแล้ว ยังมีผลกระทบต่อตัวบุคคลเองทั้งในการดำรงชีวิตและสภาพจิตใจ ตลอดจนมีผลกระทบต่อสถานเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศอีกด้วย เพื่อเป็นการคลี่คลายปัญหา ในเดือน มีนาคม 2527 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในหลักการปรับแผนพัฒนาการศึกษา และโครงการพัฒนาระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษาตามข้อเสนอของคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และได้มอบหมายให้ทบวงมหาวิทยาลัยรับไปดำเนินการ ซึ่งต่อมา ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) ได้ระบุนโยบายการแก้ปัญหาการว่างงานของของบัณฑิต โดยมีนโยบายที่จะผลิตบัณฑิตให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม มีความสามารถในการสร้างงาน และประกอบอาชีพอิสระได้ ตลอดจนมีนโยบายที่เร่งปรับปรุงระบบการแนะแนวอาชีพ การจัดหา งานแก่นิสิตนักศึกษาในสถาบัน การติดตามผลการมีงานทำและการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (ทบวงมหาวิทยาลัย 2529: 11-12)

ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่หน่วยงานในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะงานด้านบริการแนะแนว

อาชีพ และกิจกรรมนิสิตนักศึกษาจะต้องให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพตลาดแรงงานที่เปลี่ยนไปตามสภาวะทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งการที่หน่วยงานบริการแนะแนวอาชีพจะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องทราบจุดมุ่งหมาย และรูปแบบการวางแผนอาชีพของนิสิตนักศึกษา เพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจอย่างแท้จริงในตัวนิสิตนักศึกษาในการที่จะให้ความช่วยเหลือได้ตรงกับความต้องการของนิสิตนักศึกษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งในปัจจุบันเรายังมีการศึกษาน้อยมากเกี่ยวกับการวางแผนอาชีพของนิสิตนักศึกษาว่า ในขณะที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนิสิตนักศึกษามีการวางแผนทางการเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพอย่างไร

จากการศึกษาของ อุณารัตน์ ธรรมมิโกมินทร์ (2513) และเบญญา จิรภัทรนิมล (2516) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคาดหวังว่าจะออกไปประกอบอาชีพตามสาขาที่เรียนมาโดยอาชีพที่คาดหวังว่าจะไปประกอบนั้น คือ อาชีพในการรับราชการ ซึ่งในอดีต ตลาดแรงงานภาครัฐบาลยังสามารถดูดซับแรงงานเหล่านี้ได้เป็นจำนวนมาก แต่ในปัจจุบัน ตลาดแรงงานในภาคนี้เริ่มถึงจุดอิ่มตัว และมีการลดอัตราการเพิ่ม ดังจะเห็นได้จากในระหว่าง พ.ศ. 2519-2523 อัตราการจ้างงานในภาครัฐบาลมีประมาณร้อยละ 9.6 ต่อปี พ.ศ. 2524 อัตราการจ้างงานของภาครัฐบาลลดลงเหลือเพียงร้อยละ 7.2 ต่อปี และในช่วงปี พ.ศ. 2525-2526 ลดเหลือเพียงร้อยละ 3.1 ต่อปี ส่วนในปีต่อๆ ไปนั้นมีนโยบายให้ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 2 ต่อปี (ทบวงมหาวิทยาลัย 2530:55-56) ดังนั้น การมีความคาดหวังแต่เพียงที่จะออกไปประกอบอาชีพรับราชการภายหลังจากสำเร็จการศึกษา จึงอาจเป็นการนำไปสู่การว่างงานในอนาคต ประกอบกับตลาดแรงงานในภาคเอกชนมีการแข่งขันและเลือกเฟ้นบุคคลในการที่จะเข้าทำงานมากขึ้น และจากการที่บุคคลหันมาให้ความสนใจในอาชีพที่เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ การโฆษณา หรือ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ซึ่งเป็นอาชีพที่ยังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน กันมากขึ้น (ปัจฉัย บุณนาค 2530:25) จึงเป็นที่น่าสงสัยว่า ในปัจจุบัน นิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นยังคงมีความต้องการประกอบอาชีพตรงตามสาขาที่เรียนหรือไม่ มีการห้กเหเป้าหมายทางอาชีพ ตลอดจนมีจุดมุ่งหมายและการเตรียมตัวในการประกอบอาชีพที่คาดหวัง

อย่างไร

โดยปกตินิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 17-24 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่บุคคลมีการเลือกอาชีพที่เป็นจริง และมีการวางแผนเกี่ยวกับขอบข่ายของการเลือกอาชีพ อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีการฝึกฝนหรือศึกษาเป็นพิเศษ เพื่อหาความรู้ และประสบการณ์ ในอาชีพที่เลือกไว้ ถ้าปรากฏว่าอาชีพที่เลือกไม่นำมาซึ่งความพอใจก็จะเข้ารับการฝึกเฉพาะอาชีพด้านใดด้านหนึ่ง เป็นการหาความรู้ใหม่เฉพาะอาชีพต่อไป (Ginzberg, cited by Tolbert 1974:84)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษากับนิสิตนักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ เพราะ จากการสำรวจของทบวงมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับภาวะการทำงานทำของบัณฑิต พบว่า คณะดังกล่าวมีอัตราการจ้างงานในระยะ 1 ปี หลังจากสำเร็จการศึกษาลดลง และมีอัตราการว่างงานสูงขึ้น (ทบวงมหาวิทยาลัย 2530:52-54) เนื่องจากเกิดการซ้ำซ้อนของการผลิตระหว่างมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน จึงทำให้มีกำลังคนมากเกินไปความต้องการของตลาดแรงงาน ประกอบกับสาขาสังคมศาสตร์โดยพื้นฐานวิชาแล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเลือกประกอบอาชีพต่างๆ ได้อย่างมากมาย รวมทั้งการประกอบอาชีพอิสระ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์การวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ และเนื่องจากได้มีผู้วิจัย พบว่า ตัวแปร เพศ และ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว มีอิทธิพลต่อความคาดหวังทางการศึกษาและอาชีพตลอดจนการเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพของบุคคล ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจะทำการศึกษาว่า ตัวแปร เพศ และ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว จะมีผลต่อการวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษาหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา และการแนะแนวอาชีพในมหาวิทยาลัย ตลอดจนการวางแผนรับนิสิตในสาขาสังคมศาสตร์ให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงานยิ่งขึ้น

อนึ่ง ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) ได้ระบุ

นโยบายการผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการสร้างงานและประกอบอาชีพอิสระได้ ซึ่งยังไม่มีผู้ใดศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระด้วย เพื่อแสดงให้เห็นถึงโอกาสของความเป็นไปได้เกี่ยวกับนโยบายในการผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการสร้างงานและประกอบอาชีพอิสระได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาสังคมศาสตร์
2. เพื่อศึกษาการวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาสังคมศาสตร์ โดยจำแนกตาม เพศ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ (รัฐศาสตร์) เศรษฐศาสตร์และการบริหารธุรกิจ ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่
 - 2.1.1 เพศ
 - 2.1.2 สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ซึ่งได้แก่ อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของครอบครัว และการศึกษาของบิดามารดา
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษา

ข้อตกลงเบื้องต้น

หลักสูตรของคณะและหรือสาขาเดียวกันในมหาวิทยาลัยที่ต่างกัน มีจุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ที่คล้ายคลึงกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. นิสิตนักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ หมายถึง นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ (รัฐศาสตร์) และคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. การวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษา หมายถึง การวางแผนทางการ ประกอบอาชีพของนิสิตนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วย การเลือกอันดับของคณะที่ศึกษา เหตุผลในการเลือก เป้าหมายทางอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ตลอดจนการเตรียมตัวเพื่อการ ประกอบอาชีพที่คาดหวัง ในที่นี้คือ คณะที่ได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. อาชีพอิสระ หมายถึง อาชีพที่มีลักษณะของการประกอบการด้วยตนเองหรือ การประกอบธุรกิจส่วนตัว

4. อาชีพของบิดามารดา หมายถึง อาชีพหลักหรืออาชีพประจำที่บิดามารดาใช้ในการ ประกอบการเลี้ยงชีพ ในกรณีที่บิดามารดาถึงแก่กรรมจะใช้อาชีพของผู้ปกครอง หรือ ผู้อุปการะแทน อาชีพของบิดามารดาจะนำมาแบ่งประเภทเป็น 8 กลุ่ม ตามการจัดประเภท มาตรฐานอาชีพ (ประเทศไทย) ของกรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย (กรมแรงงาน 2512: 17-34) ดังนี้

4.1 กลุ่มอาชีพวิชาชีพ วิชาการ หมายถึง อาชีพของผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพ วิชาการและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องซึ่งจำเป็นต้องได้รับการศึกษา และฝึกฝนอบรมในขั้นสูง ซึ่ง โดยปกติเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า และยังครอบคลุมถึงผู้ที่ได้รับการ ฝึกอบรมทางเทคนิคต่างๆ ซึ่งมีลักษณะงานเกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ และทำงานภายใต้

การดูแลของผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ รวมทั้งอาชีพที่ต้องใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะงานตลอดจน อาชีพที่อยู่ในเชิงประดิษฐ์สร้างสรรค์ด้วยเป็นต้นว่า แพทย์ ครู พยาบาล สถาปนิก วิศวกร

4.2 กลุ่มอาชีพการบริหารและการจัดการ หมายถึง อาชีพของผู้ปฏิบัติงาน บริหารและงานจัดการ ซึ่งต้องทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการออกกฎ และระเบียบข้อบังคับต่างๆ หรือเป็นผู้พิจารณากำหนดนโยบาย หรือร่วมในการวางนโยบายระดับองค์กร หรือหน่วยงาน รวมทั้งงานอำนวยการและความคุมดูแล เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรเป็นไปตามนโยบาย และเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ เป็นต้นว่า นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้จัดการสำนักงานหรือ บริษัท กรรมการอำนวยการในองค์กรต่างๆ

4.3 กลุ่มอาชีพเสมียนพนักงาน หมายถึง อาชีพเสมียน พนักงาน และ ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องทำงานเกี่ยวกับการจัดและเก็บรักษาสันทัก ประวัติและสถิติทุกชนิด รวมทั้งการทำงานเกี่ยวกับการเงิน ธุรกิจและอุตสาหกรรม งานการเจ้าหน้าที่ งานโต้ตอบ จดหมาย และงานสำนักงาน เป็นต้นว่า เลขานุการ เสมียน พนักงานรับจ่ายเงิน พนักงานบัญชี และพนักงานโทรศัพท์

4.4 กลุ่มอาชีพการค้า หมายถึง อาชีพของผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการซื้อขาย และบริการทุกชนิด หมายถึงรวมถึงการค้าส่งและค้าปลีกด้วย เป็นต้นว่า เจ้าของร้านขายของ พนักงานขาย ผู้รับจํานำ

4.5 กลุ่มอาชีพการบริการ หมายถึง อาชีพของผู้ปฏิบัติงานด้านบริการอัน ได้แก่ ผู้ควบคุมดูแลงานในบ้านเรือนส่วนบุคคล โรงพยาบาล โรงแรม ร้านอาหาร และผู้ที่ ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ แก่บุคคลและงานชุมชน เป็นต้นว่า แอร์โฮสเตส ตำรวจ ทหาร นักการภารโรง และมัคคุเทศก์

4.6 กลุ่มอาชีพการกลีกรรรม หมายถึง อาชีพของผู้ปฏิบัติงานด้านกลีกรรรม และเกษตรกรรม หมายถึงรวมถึง การทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ไร่ปลูกสัตว์ และการล่าสัตว์ด้วย เป็นต้นว่า เกษตรกร เจ้าหน้าที่ป่าไม้

4.7 กลุ่มอาชีพการคมนาคมขนส่ง การผลิต และการช่าง หมายถึง อาชีพ ของผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ขั้นตอนการผลิต การช่างและซ่อมบำรุง การขนส่ง

และการคมนาคม ซึ่งลักษณะงานจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะ และความชำนาญ เฉพาะงาน ตลอดจนหมายรวมถึงอาชีพกรรมกร และผู้ใช้แรงงานด้วย เป็นต้นว่า ช่างไฟฟ้า ช่างกล โรงงาน ช่างแกะสลัก พนักงานขับรถ ช่างซ่อมเครื่องยนต์ กรรมกรและคนงาน

4.8 กลุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ หมายถึง กรณีที่บิดา มารดาเกษียณอายุ หรือ มารดาประกอบอาชีพแม่บ้าน

5. รายได้ของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดามารดารวมกันเฉลี่ยต่อเดือน คิดเฉพาะรายได้ที่เป็นจำนวนเงินไม่คิดผลผลิตอื่นๆ หรือเป็นรายได้ของบิดา หรือมารดา ในกรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพ หรือไม่มีรายได้ ในกรณีบิดามารดาถึงแก่กรรมจะถือเอารายได้ของผู้ปกครอง หรือผู้อุปการะแทน

6. การศึกษาของบิดามารดา หมายถึง การศึกษาขั้นสุดท้ายของบิดามารดา โดยถือเอาระดับการศึกษาของบิดา หรือมารดา คนใดคนหนึ่งที่มีระดับสูงสุด ในกรณีที่บิดา มารดาถึงแก่กรรม จะใช้การศึกษาขั้นสุดท้ายของผู้ปกครอง หรือผู้อุปการะแทน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการวางแผนเข้าสู่อาชีพของนิสิตนักศึกษาสาขา สังคมศาสตร์
2. ได้ข้อมูลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา และการแนะแนวอาชีพ ในสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนเป็นข้อมูลที่จะแสดงให้เห็นถึงโอกาสของความเป็นไปได้ในการ จัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่จะมุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการสร้างงาน และประกอบ อาชีพอิสระ